

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. JUDr. Michaela Mannem, advokátem se sídlem Bartošovice v Orlických horách 34, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje**, se sídlem Jana Antonína Bati 5637, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2020, č. K-ZLK-686/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2023, č. j. 29 Ad 1/2021-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci je řešena zákonnost rozhodnutí o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu snížení základního tarifu o 20 % na dobu tří měsíců příslušníka Policie České republiky.

[2] Žalobce byl rozhodnutím ředitele Územního odboru Vsetín Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 24. 8. 2020, č. K-ZLK-534/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznán vinným ze spáchání kázeňských přestupků dle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť úmyslně porušil základní povinnosti příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. a), b) a i) zákona o služebním poměru.

[3] Kázeňských přestupků se měl žalobce dopustit tím, že

1. dne 8. 8. 2018, v Rožnově pod Radhoštěm, jako příslušník Policie České republiky, v době mimo výkon služby, na služebně městské policie po prokázání příslušnosti k Policii ČR, pod záminkou plnění služebních úkolů, požádal službu konajícího strážníka, aby mu na jím přinesený flash disk nahrál videozáznamy

z kamerového systému města Rožnov pod Radhoštěm ze dne 4. 8. 2018, což zdůvodnil smyšleným tvrzením, že je na nich zachyceno vozidlo, jehož řidič odjel od dopravní nehody. Skutečným důvodem jeho jednání bylo zjistit počínání své manželky L. M. a průběh její schůzky s panem Z. O., ke které došlo právě dne 4. 8. 2018. Žalobce tímto jednáním vědomě zneužil oprávnění mj. dle § 74 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), podle kterého orgán policie činí nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. Informace získané tímto způsobem žalobce rovněž využil k nátlaku na svou manželku, u níž se měl snažit vzbudit dojem, že je schopen ze své profesní pozice ji nepřetržitě sledovat a hlídat její schůzky s panem O. Tímto jednáním žalobce úmyslně porušil § 45 odst. 1 písm. a), b) a i) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru a Etický kodex Policie České republiky;

2. dne 10. 8. 2018, ve Vsetíně, v době výkonu služby příslušníka Policie ČR, na svém pracovišti, kromě plnění svých služebních úkolů využil služebního počítače a svých přihlašovacích údajů k dotazům do informačního systému „Bedrunka“ jednak na osobu pana O., jednak na vozidlo užívané jmenovaným a registrovaným na jeho osobu. Tím sledoval výhradně své osobní zájmy ve snaze získat informace o panu O., neboť jako důvod svého dotazu uvedl spis vedený pod sp. zn. KRPZ-85922/PŘ-2018-151506, přestože si musel být vědom toho, že uvedená osoba ani její vozidlo nemají s tímto spisem žádnou souvislost. Takto neoprávněně získané informace užil při řešení svých soukromých záležitostí souvisejících s rozpadem svého manželství s paní M. a při komunikaci s panem O., kterého dne 15. 8. 2018 během výkonu služby kontaktoval v místě jeho tehdejšího bydliště. Tím zneužil svá oprávnění mj. dle § 74 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, jednal vědomě v rozporu s § 45 odst. 1 písm. a), b) a i) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru. Dále porušil čl. 1 odst. 2 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 168/2009, o programu „Dotazy do informačních systémů“, pro využívání a získávání údajů z informačních systémů Policie České republiky, dle kterého „Program Dotazy“ mohou využívat pouze příslušníci a zaměstnanci policie k získávání údajů z informačních systémů pro plnění služebních nebo pracovních úkolů nebo povinností. Dále žalobce porušil čl. 8 odst. 5 písm. c) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 215/2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů (o ochraně osobních údajů), dle kterého pracovník, který je příjemcem, je povinen s ohledem na úkol, který plní, využívat osobní údaje pouze v rozsahu stanovených oprávnění a pouze v rozsahu nutném pro plnění úkolů.

[4] Za tyto přestupky byl žalobci uložen na základě § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru kázeňský trest snížení základního tarifu o 20 % na dobu tří měsíců.

[5] Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

pokračování

[6] Dle žalovaného žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech na spravedlivý proces a obhajobu, jelikož o nich byl v průběhu kázeňského řízení řádně poučen, zejména o právech vyjádřit se k průběhu jednání i věci samotné a účastnit se ústního jednání. Současně žalobce nebyl zkrácen na procesních právech, když mu nebyla na jeho žádost prodloužena lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí z důvodu, že mu jeho zvolený zmocněnec poslední den lhůty vypověděl písemnou plnou moc. Žalovaný nesouhlasil se žalobcem, že se výše popsaného skutku č. 1 nedopustil, že celkový popis děje v prvostupňovém rozhodnutí neodpovídá skutečnostem a opírá se o nelogickou a zavádějící výpověď paní M. Z obsahu provedených důkazů jednoznačně vyplynulo, že žalobce si skutečně vyžádal a obdržel záznam z kamerového systému města Rožnov pod Radhoštěm a zároveň neprokázal, že by tento záznam sloužil k jeho služebním účelům. Žalovaný v protiprávních jednáních a výrocích prvostupňového rozhodnutí shledal logickou souvislost. Vzhledem k závažnosti žalobcova chování žalovaný považoval kázeňský trest spočívající v uložení snížení základního tarifu o 20 % na dobu tří měsíců za adekvátní. Postup, kdy byl žalobce zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou byl podezřelý ze spáchání trestného činu a kázeňského přestupku, byl v souladu se zákonem.

[7] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl.

[8] Krajský soud konstatoval, že neprodloužením lhůty pro vyjádření dle § 174 zákona o služebním poměru nebylo nezákonně dotčeno žalobcovo právo na právní pomoc. Zastoupení v přestupkovém (v tomto případě kázeňském) řízení není povinné a účastník nese zodpovědnost za volbu svého zmocněnce. Nelze hovořit o dotčení práva na vyjádření se k věci, jelikož s obsahem spisu byl žalobce seznámen, i přes vypovězení plné moci zmocněncem měl možnost vyjádřit se k věci sám, při výsleších svědků pana O. a paní M. byl spolu se zmocněncem přítomen a veškeré námitky mohl uplatnit i v řízení odvolacím.

[9] Nedůvodnou shledal krajský soud i žalobní námitku poukazující na rozpory mezi výpověďmi svědků paní M. a pana O., jelikož rozpory mezi nimi nebyly nikterak zásadní. Stejně tak nebylo pochyb o tom, že vyžádání kamerových záznamů pro služební účely sloužilo pouze jako zástěrka pro skutečné motivy žalobce, které plynuly z jeho osobní situace. Dále všechny provedené důkazy rozptylují jakékoliv pochybnosti o skutkovém ději, přestože žalovaný neměl kamerový záznam k dispozici.

[10] Dále se krajský soud zabýval doručováním písemnosti s informací o složení a jednání poradní komise žalovaného. Krajský soud konstatoval, že i pokud by bylo doručení informace v průběhu odvolacího řízení stiženo vadou, žalobní námitka poukazující na dotčení práva žalobce na projednání věci v jeho přítomnosti je nedůvodná. Krajský soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 As 268/2015-130, dle kterého je poradní komise pouze sborem, nikoliv správním orgánem, její jednání nelze považovat za ústní jednání a není zde důvod účastníka o zasedání tohoto sboru jakkoliv informovat. Krajský soud k rozsudku NSS ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 70/2011-95, na který odkazoval žalobce, uvedl, že jeho závěry jsou nastolené pouze v obecné rovině. Dále krajský soud uvedl, že podklady obsažené ve spise nebyly z pohledu dokazování v odvolacím řízení rozšiřovány a žalovaný při rozhodování vycházel ze skutečností zjištěných v prvostupňovém řízení, se kterými měl žalobce možnost se seznámit. K žalobní námitce týkající se nemožnosti vznést

námítku podjatosti členů poradní komise krajský soud uvedl, že konkrétní námítky v tomto směru žalobce nevznese ani v žalobě a o podjatosti lze uvažovat ve vztahu k subjektu, který disponuje rozhodovací pravomocí. Nad rámec krajský soud uvedl, že doručení dané informace konané dne 9. 10. 2020 v době okolo 17:20 hod. lze považovat za fakticky uskutečněné, tedy v souladu s § 176 odst. 1 ve spojení s § 176 odst. 4 zákona o služebním poměru. K tomu poznamenal, že doručování dle § 176 odst. 1 zákona o služebním poměru nepředpokládá zanechání písemného uvědomění o uložení zásilky, jelikož to se týká doručování dle § 176 odst. 2 a 3 téhož zákona, a to prostřednictvím držitele poštovní licence.

[11] Závěrem se krajský soud vyjádřil k dodržení lhůty k uložení kázeňského trestu, jelikož žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až po lhůtě pro projednání kázeňského přestupku. Dle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru lze kázeňský trest za kázeňský přestupek uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo, avšak do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, soudní řízení správní nebo řízení o přestupku.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatel v první části kasační stížnosti brojí proti závěrům krajského soudu shrnutým v odst. [8] tohoto rozsudku (blíže viz body 30. – 34. napadeného rozsudku), spočívajícím v posouzení neprodloužení lhůty k vyjádření dle § 174 zákona o služebním poměru. Stěžovatel má za to, že když se nechá ve správním řízení zastoupit zástupcem, lze důvodně očekávat, že všechny úkony v řízení bude provádět tento zástupce a že se zvoleným zástupcem bude komunikovat i správní orgán v souladu s § 42 odst. 2 (správně § 34 odst. 2 – pozn. NSS) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatel se v poslední den lhůty k vyjádření ocitl ve svízelné pozici, jelikož mu advokát vypověděl plnou moc, což stěžovatel nemohl svou vůli zvrátit. Stěžovatel trpěl informačním deficitem o stavu řízení a nemohl se tedy vyjádřit k podkladům, o kterých téměř nic nevěděl. Dále odkázal na čl. 6 odst. 3 písm. b) Evropské úmluvy o lidských právech a § 4 odst. 4 správního řádu.

[14] V další části kasační stížnosti stěžovatel brojí proti závěrům krajského soudu shrnutým v odst. [10] tohoto rozsudku (blíže viz body 41. – 54. napadeného rozsudku), spočívajícím v posouzení práva účasti stěžovatele na jednání senátu poradní komise a doručování písemnosti s informací o tomto jednání. Dle stěžovatele by mělo být přihlédnuto k závěrům rozsudku č. j. 3 Ads 70/2011-95, jelikož dle jeho tvrzení „[p]ostup, kdy se sejde jakýsi poradní orgán ve složení, které ten, o němž se má jednat, nezná a na němž není jeho účast údajně ani nutná, silně připomíná kabinetní justici, kterou sám NSS odmítl ve svém rozsudku ze dne 16. 8. 2017, č. j. 4 As 46/2016-94.“. Dále stěžovatel nemohl namítat podjatost členů poradní komise, jelikož jejich totožnost neznal a nezná.

[15] Stěžovatel dále brojí proti závěru krajského soudu, že dne 9. 10. 2020 večer fakticky odmítl převzít zásilku, kterou mu měli doručovat příslušníci Policie ČR. Tito přišli do jeho

pokračování

bydliště za úplně jiným účelem, a to zkontrolovat dodržování léčebného režimu stěžovatele. Z videí z této kontroly, která byla předmětem dokazování u krajského soudu, nelze dovodit, že chtěli doručovat jakoukoliv písemnost. Dále nelze dovodit, že příslušníci chtěli doručovat právě písemnost o složení a termínu konání jednání poradní komise. Stěžovatel má za to, že doručování písemností se neslučuje s provedením kontroly dodržování léčebného režimu. Dále poukazuje na to, že úřední záznamy z této prohlídky ze dne 13. 10. 2020 a 14. 10. 2020 byly na rozdíl od videí vytvořeny dodatečně. Stěžovatel souhlasí s krajským soudem, že úprava fikce doručení obsažená v zákoně o služebním poměru je speciální ve vztahu k obecné úpravě správního řádu. Nicméně nesouhlasí s tím, že § 176 odst. 1 zákona o služebním poměru nepředpokládá zanechání písemného uvědomění o uložení zásilky. Příslušníci Policie ČR, pokud opravdu chtěli doručovat předmětnou písemnost, měli postupovat dle § 176 odst. 3 zákona o služebním poměru a uložit zásilku v místě příslušného provozovatele poštovní licence a stěžovatele o tom vhodným způsobem uvědomit. Ustanovení § 176 odst. 3 zákona o služebním poměru totiž tuto povinnost ukládá obecně doručovateli, tedy i doručujícímu bezpečnostnímu sboru uvedenému v § 176 odst. 1 téhož zákona. Stěžovatel se také ohradil proti skutkovému hodnocení krajského soudu, že svůj spánek toliko předstíral. V závěru této části kasační stížnosti nesouhlasí s tvrzením obsaženým v bodě 53. napadeného rozsudku, jelikož má za to, že i kdyby všechna pochybení žalovaného sama o sobě nezakládala nezákonnost napadeného rozhodnutí, ve svém součtu by nezákonnost již zakládala.

[16] V poslední části kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu shrnutými v odst. [11] tohoto rozsudku (bližší viz body 55. – 58. napadeného rozsudku), spočívajícími v posouzení dodržení lhůty pro uložení kázeňského trestu. Ustanovení § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru zakládá stavění lhůt v případě řízení vedených podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, s. ř. s. a přestupkového zákona, nikoliv řízení o kázeňských přestupcích. Výčet v druhé větě tohoto ustanovení je taxativní. Stěžovatel připomenul, že on sám kázeňské řízení nikterak neprotahoval.

[17] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout. Žalovaný odkázal na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí a ve svém vyjádření k žalobě, jelikož tam se těmito námitkami již detailně vypořádal.

[18] Neprodloužení lhůty k vyjádření dle § 174 zákona o služebním poměru není dle žalovaného vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Udělením plné moci se účastník nevzdává svého práva ve věci sám jednat, za volbu zmocněnce je zodpovědný zmocnitel (shodně rozsudky NSS ze dne 27. 10. 2016, č. j. 9 As 9/2016-52, odst. [19], ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015-59, odst. [24], ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 As 159/2015-25).

[19] Žalovaný ke kasační námitce týkající se doručování písemnosti s informací o jednání senátu a složení poradní komise uvedl, že ji doručoval v souladu s ustanovením § 176 odst. 1 zákona o služebním poměru, které je speciální vůči úpravě obsažené v § 19 až § 26 správního řádu. Z předmětného ustanovení zákona o služebním poměru vyplývají nejen způsoby doručování, ale i jejich pořadí a úprava míst, kam má služební funkcionář doručovat. Ustanovení § 176 odst. 3 zákona o služebním poměru nepochybně navazuje na § 176 odst. 2

téhož zákona. Žalovaný odkázal na závěry vyplývající z rozsudku č. j. 10 As 268/2015-130, ze kterých vycházel i krajský soud. K námitce, že stěžovatel nemohl uplatnit námitku podjatosti členů poradní komise, žalovaný odkázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012-48.

[20] Závěrem se žalovaný vyjádřil k otázce nedodržení lhůty pro uložení kázeňského trestu. Z dikce § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru jasně plyne, že se toto ustanovení výslovně týká kázeňských přestupků a v této souvislosti i stavění lhůt.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Kasační soud se v první řadě zabýval přezkoumatelností napadeného rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[24] Přestože stěžovatel mezi důvody kasační stížnosti uvádí i důvod nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neupřesňuje, v čem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku shledává. Kasační soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je přezkoumatelný. Na žalobní námitky krajský soud řádně reagoval, z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, z jakých skutečností krajský soud vycházel a jakými úvahami se při svém rozhodování řídil.

III.a Neprodloužení lhůty pro vyjádření dle § 174 zákona o služebním poměru

[25] Stěžovatel tvrdí, že bylo porušeno jeho právo na právní pomoc a právo garantované ustanovením § 174 zákona o služebním poměru, jelikož mu nebyla prodloužena lhůta pro vyjádření po tom, co mu jeho ustanovený zmocněnec vypověděl plnou moc. Kasační soud ověřil ze spisu vedeného prvostupňovým orgánem, že stěžovatel byl prostřednictvím jeho zástupce vyzván k uplatnění práv účastníka v řízení dle § 174 zákona o služebním poměru, a to ve lhůtě do 20. 8. 2020. Současně byl vyrozuměn o tom, že pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří, bude prvostupňový orgán při rozhodování vycházet z dosud nashromážděných podkladů (viz výzva ze dne 12. 8. 2020 na č. l. 404 správního spisu).

[26] Dle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru *účastník má právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.*

pokračování

[27] Kasační soud souhlasí se závěry žalovaného a krajského soudu, že namítané právo stěžovatele nebylo nikterak dotčeno. Poskytnutá lhůta k vyjádření byla vzhledem k okolnostem případu přiměřená a nebylo nezbytné ji prodlužovat. Prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 4 odst. 4 správního řádu. Stěžovatel byl v průběhu řízení seznámen se spisovým materiálem, jelikož do něj osobně nahlížel (viz úřední záznam ze dne 7. 8. 2020 na č. l. 395 správního spisu) a následně se účastnil výslechů některých svědků (viz protokoly z výslechů svědků na č. l. 399 a 401 správního spisu). Mimo to odmítl osobní účast na nařízeném ústním jednání. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že trpěl informačním deficitem a o stavu řízení téměř nic nevěděl, jak tvrdí v kasační stížnosti.

[28] Krajský soud v bodě 32. napadeného rozsudku navíc zcela správně konstatoval, že možnost nechat se v řízení zastoupit je toliko právem účastníka, nikoliv povinností. Stěžovatel se nechal v řízení zastoupit a spoléhal na to, že veškerá vyjádření a podání bude vypracovávat a zasílat prvostupňovému orgánu jeho zástupce. Nicméně nelze odhlédnout od skutečnosti, že za volbu svého zmocněnce je zodpovědný zmocnitel – účastník řízení. Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 17. 7. 2014, č. j. 4 As 85/2014-40, odst. [28], že *„účastník správního řízení, který je svéprávný, má jistou odpovědnost za volbu svého zmocněnce. Pokud si pro zastupování vybere osobu, která k tomu není zcela vhodná a nečiní ve prospěch účastníka všechny potřebné úkony, jde to k tíži takto zastoupeného účastníka.“* (shodně také rozsudky NSS citované krajským soudem č. j. 9 As 9/2016-52, odst. [19], a č. j. 9 As 27/2015-59, odst. [24]). Lze si představit, že se stěžovatel ocitl v nepříjemné situaci, když jeho zástupce po celou dobu stanovené lhůty neposkytl prvostupňovému orgánu vyjádření a právní zastoupení v poslední den lhůty vypověděl, nicméně je to jen a pouze stěžovatel, kdo je za výběr svého zástupce zodpovědný.

[29] Stěžovatel obecně odkazoval na možné porušení čl. 6 odst. 3 písm. b) Evropské úmluvy o lidských právech, dle kterého má obviněný z trestného činu právo na přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby. K tomuto kasační soud konstatuje, že i v případě, že by se tento článek na řízení o kázeňském přestupku vztahoval, by nebyl porušen, jelikož stěžovatel dostal možnost a přiměřenou lhůtu k tomu, aby se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřil.

III.b Právo účasti stěžovatele na jednání poradní komise

[30] Dle § 194 zákona o služebním poměru o odvolání rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise.

[31] Stěžovatel podstatnou část své kasační argumentace postavil na tom, že nesouhlasí s krajským soudem, že informace o složení a jednání senátu poradní komise mu byla dne 9. 10. 2020 v době okolo 17:20 hod., kdy příslušníci bezpečnostního sboru vykonávali kontrolu léčebného režimu, řádně doručena. V tomto ohledu se kasační soud se stěžovatelem ztotožňuje, že o jednání senátu poradní komise nebyl při této kontrole řádně vyrozuměn. Skutečnost, že příslušníci bezpečnostního sboru mimo provádění kontroly skutečně doručovali písemnost s informací o složení a jednání poradní komise, nevyplývá ani z audiovizuálního záznamu pořízeného při kontrole, ani z vypracovaných úředních záznamů ze dne 13. 10. 2020 a 14. 10. 2020 na č. l. 442, 444 a 446 správního spisu. Z tohoto důvodu již není relevantní otázka vztahu § 174 odst. 3 zákona o služebním poměru vůči odstavci 1 tohoto ustanovení, kterou stěžovatel rozebírá v kasační stížnosti.

[32] Výše popsaná procesní vada však nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel v navazujícím soudním řízení o žalobě a následném kasačním řízení soustavně poukazoval na tuto procesní vadu a porušení svého práva účastnit se jednání poradní komise, aniž by však neuvedl, jak byl v důsledku této vady zkrácen na svých hmotných právech.

[33] Z ustanovení § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru stěžovateli jako účastníku řízení vyplývá právo nahlížet do spisu, pořizovat si z něj výpisy, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, dále na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, dále vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Lze se tak ztotožnit se stěžovatelem, že jako účastník kázeňského řízení disponoval právem se jednání senátu poradní komise účastnit. Kasační soud nicméně ze zápisu z jednání poradní komise ze dne 16. 10. 2020 ověřil, že při jednání nebylo prováděno dokazování a spisový materiál nebyl v odvolacím řízení doplňován o žádné podklady, které by mohly mít vliv na výsledek meritorního rozhodnutí (jednalo se zejména o přípisy o určení předsedy a členů senátu poradní komise, vyrozumění stěžovatele a členů senátu o termínu jednání, úřední záznamy o provádění doručování písemností stěžovateli). Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s krajským soudem, že účast stěžovatele při jednání nebyla nutná. Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud měl přihlídnout k závěrům rozsudku č. j. 3 Ads 70/2011-95, které jsou dle něj *spravedlivější*. Zdejší soud v tomto rozsudku však otázku neúčasti tehdejšího stěžovatele na jednání senátu poradní komise zkoumal pouze v obecné rovině, neřešil možné dotčení jeho hmotných práv a případný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož tehdejší napadený rozsudek byl v tomto ohledu nepřezkoumatelný.

[34] Jak je již výše uvedeno, v projednávané věci je nezbytné poukázat na skutečnost, že stěžovatel v řízení o žalobě ani v navazujícím kasačním řízení neuvedl, co by při jednání poradní komise uváděl a jak by tato tvrzení mohla ovlivnit výsledek meritorního rozhodnutí. Obecně platí, že nestačí uplatňovat jen porušení (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba zkoumat, zda stěžovatel mohl být v důsledku toho zkrácen na svých (hmotných) právech (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, odst. [31], shodně také ze dne 15. 3. 2024, č. j. 5 As 342/2022-30, odst. [25]). Tento závěr se uplatní i při posouzení otázky nemožnosti stěžovatele vznést námitku podjatosti členů poradní komise. Stěžovatel neuvedl konkrétní námitku, která by objektivitu postojů konkrétních členů senátu poradní komise zpochybňovala, nýbrž pouze obecně poukazoval na nemožnost vznést námitku podjatosti z důvodu neznalosti obsazení komise. Nelze se ztotožnit se stěžovatelem, že konkrétní námitky nemohl vznést, jelikož složení poradní komise neznal a nadále nezná. Stěžovateli totiž nic nebránilo nahlédnout v průběhu soudního řízení do správního spisu, z jehož obsahu by se totožnost členů poradní komise dozvěděl.

[35] Kasační soud závěrem konstatuje, že nevyrozuměním stěžovatele o jednání poradní komise nedošlo k porušení jeho procesních práv, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedený závěr je v souladu s judikaturou zdejšího soudu, mimo jiné s rozsudky č. j. 10 As 268/2015-130, a ze dne 21. 11. 2014, č. j. 4 As 168/2014-74, odst. [31].

III.c Dodržení lhůty pro uložení kázeňského trestu

pokračování

[36] Stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje s otázkou, zda stavění lhůty pro uložení kázeňského trestu zakládá i řízení o kázeňském přestupku, tedy zda pojem řízení o přestupku ve výše citovaném ustanovení zahrnuje i pojem kázeňské řízení. V první řadě má kasační soud za to, že takový závěr krajský soud v napadeném rozhodnutí nevyslovil, ve druhé řadě tato otázka není pro posouzení dodržení lhůty relevantní.

[37] Dle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru *[k]ázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, soudní řízení správní nebo řízení o přestupku.*

[38] Krajský soud v bodě 57. napadeného rozsudku dostatečně a správně běh prekluzivní lhůty vysvětlil a kasační soud na tyto závěry odkazuje. Od zahájení běhu prekluzivní lhůty dne 8. 8. 2018, kdy se stěžovatel dopustil prvního skutku, do okamžiku jejího stavění dne 14. 12. 2018, kdy Generální inspekce bezpečnostních sborů zahájila úkony trestního řízení, uběhly čtyři měsíce a šest dní. Stavění lhůty ve smyslu § 186 odst. 10 věty druhé zákona o služebním poměru skončilo dne 7. 4. 2020, kdy nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 4. 2020, č. j. 68 To 376/2019-357, v jehož důsledku došlo k postoupení věci žalovanému. Lhůta tedy neběžela celkem jeden rok, 3 měsíce a 24 dní (tj. 480 dní). O věci bylo pravomocně rozhodnuto druhostupňovým rozhodnutím dne 6. 11. 2020. Od doby spáchání prvního kázeňského přestupku (dne 8. 8. 2018) do vydání druhostupňového rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 6. 11. 2020, fakticky uběhly dva roky, dva měsíce a 29 dnů (tj. 821 dní). Do této doby se však nezapočte období, kdy lhůta neběžela, tedy 480 dní. Nejvyšší správní soud uzavírá, že prekluzivní lhůta pro uložení kázeňského trestu byla dodržena, jelikož od spáchání kázeňského přestupku do uložení kázeňského trestu uplynulo 341 dní, tedy necelý jeden rok.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu